

Пръсна се като мълния слухъ низъ Крушово, че снощи нѣкой си пжтникъ се спрѣлъ да прѣношува въ хана на цинцарина Стерйо и прѣзъ нощъта умрѣлъ! Понеже бѣше недѣля, сума свѣтъ мже и жени хукнаха надолу да видятъ, кой е той, отъ какво умрѣлъ и пр. Отидохъ и азъ, особено пѣкъ като лѣкарь. Виждаме младъ човѣкъ, хубавецъ, съ засукани мустаци, сгърчилъ се и умрѣлъ. Подсинѣлъ малко — бѣлѣгъ на отрова. До него половинъ кравайче и стомничка съ вода. Навалицата бѣше голѣма. Изъ срѣдата ѝ се измъкна една жена на срѣдна възраст, прилично облѣчена, забрадена съ черна кърпа, зарева отчаяно и се хвърли върху мъртвеца. — Синко, синко, убихъ те сама! сама те убихъ! . .“ И падна въ несвѣсъ. Тя бѣ кирия Анастасия. Тя позна кравайчето си и знаеше, че въ него бѣ турила отрова да се отърве отъ просека.

Баща ми млъкна и се замисли. Ние бѣхме поразени и всички насълзени. Слѣдъ като съвзехме, той прибави тѣжно, като клатѣше главата си:

— Та тѣй, дѣца мои:

„Кой каквото чини, себе си го чини;
Кой каквотс дава, себе си го дава...“

Софая, 26/1 1912.

